

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Phenix-Fuglen. Et Angelsachsisk Kvad førstegang udgivet med Indledning, Fordanskning og Efterklang

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 47. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1840_679-txt-shoot-idm3237/facsimile.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Blandt Skovens Palmer,
hvis Glæds ei falmer,
der er dog Een,
som rankest rønnes,
og feiret grønnes,
med Farve reen,
der tager Sæde
paa Kviste spæde
Daglysets Fagl.

I Palmens Krone
der er hans Throne,
der er hans Bavn,
derfra han skuer
de skjulte Lær
i Bølgers Favn,
men kvær han tier,
og oppelær
Lys-Engles Byrd.

I Morgens-Røde,
Naar Skyer gløde
med nyfødt Glæds,
og Guld-Glimt hoppe
paa Skovens Toppe,
i Straale-Dæds,
da først udsvinger
paa gyldne Vinger
sig Faglen levat.

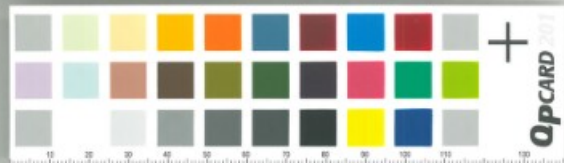
Da flammer Brystet,
da blir hørteset
den Fagl saa prud,
og hilser Solen
paa Dronning-Stolen
som Konge-Brud,
og Toner skille,
som Vinger vilte,
i Jevn-Klang sød!

Ei hørdes Mage
fra hine Dage
i Arldstid,
da Stjerne-Hæren
til Skæbne-Eren
istemmed Mid,
fra Himmel-Throner,
de Lovsangs-Tonr,
som tie nu.

Ja, først i Rangem
slaer Fænit-Sangen
nu paa vor Jord,
mens Tiden rinder,
den Prisen vinder,
fra alle Clær,
den Folke-Stemmer
saavel beskæmmer
som Strængeleg!

Ei Nattergalen
i Sommer-Salen
saa hilt kan slaae,
og Sødme-Klangen
i Svane-Songen
maa den forsmaa,
som hørte sjunge
den Fagle-Tunge
til Lysets Præst!

Lad Hæren hænge
med slappe Strænge
paa Borgs-Mur,
blandt Sangerinder
med blæge Kinder,
hos Horn og Lær,
hvor Orgel-Værket
er ubemærket,
som Pip og Nys!

Alt stiger Sengen
fra Sol-Opgangen
til Middags-Tid;
naar Solen daler,
den omt husvæler,
vemodig blid;
med Aften-Røde
i Toner stude
den smelter hen.

I Eter-Glædsen
af Straale-Dandsen
til Natmaal nyt,
tre Gange svinger
og slæser med Vinger
Fugl Fenix lydt;
og kvær saa tier,
paa Dagen lært
i Timer tolv.

Saa Dage svinde,
og Nætter rinde
i tusind Aar,
for Sol-Herøden
paa Grøene-Volden
med gyldne Kaar,
de smelte sammen
i Fryd og Gammen,
i Solo-Glæds!

Dog Fenix lærer,
at Tiden lærer,
hvor sønt det gæser,
ham Soel ferygder,
til glad han fylder
sit Tusind-Aar,
men Bladet vendes,
og Glæden endes
i samme Stand.

Ei meer han synger,
for Aldren tryger
paa Sind og Sang,
paa matte Vinger
han sig bortsvinger
fra Straale-Vang,
til Ørk og Hede,
hvor Vætter vrede
med Sorgen boe.

Dog ei sig skjule
for Himlens Fugle
kan Fenix der,
paa lette Vinger
han brat omringer
en mægtig Hær,
ham Kongens kalde,
og kappes alle
om Kongens Gunst.

Det ei kan feile,
de Alle boile,
med Buk og Ppris,
til høit i Ære
hos ham at være,
paa Hofmands-Viis,
men han undviger,
og efterhiger
kun Stillehed dyb.

Det aarle skedde,
at Skjul beredde
ham Skaber-Hand,
hissides Voven,
i Ceder-Skoven
paa Libanon;
men søen at finde
er dog derinde
den dunkle Vraa.

